

บทที่ 1

บทนำ

ความสำคัญและความเป็นมาของปัญหา

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ มาตรา ๕๖ ให้การรับรองสิทธิของประชาชนชาวไทยในการรับทราบข้อมูลข่าวสารที่อยู่ในความครอบครองของหน่วยราชการ รัฐวิสาหกิจ หรือราชการส่วนท้องถิ่น ทั้งยังรับรองสิทธิในการที่จะได้รับข้อมูล คำชี้แจงและเหตุผลจากหน่วยราชการ หน่วยงานของรัฐ รัฐวิสาหกิจหรือราชการส่วนท้องถิ่น ก่อนการอนุญาต หรือก่อนการดำเนินโครงการหรือกิจกรรมต่าง ๆ โดยเฉพาะโครงการพัฒนาขนาดใหญ่ที่มีผลกระทบต่อประชาชน

หากหน่วยงานของรัฐ หน่วยราชการ รัฐวิสาหกิจ หรือราชการส่วนท้องถิ่นจะดำเนินการในโครงการใดหรือกิจกรรมใด ที่อาจมีผลกระทบต่อคุณภาพสิ่งแวดล้อม สุขภาพอนามัย คุณภาพชีวิตหรือมีส่วนได้เสียสำคัญกับประชาชน ประชาชนมีสิทธิที่จะได้รับข้อมูล คำชี้แจงและเหตุผลจากหน่วยงานนั้น ๆ และมีสิทธิแสดงความคิดเห็นในเรื่องดังกล่าว ทั้งนี้ต้องเป็นไปตามกระบวนการที่กฎหมายบัญญัติไว้

นอกจากนี้การดำเนินโครงการหรือการออกกฎหมายที่อาจส่งผลกระทบต่อส่วนได้เสียสำคัญของประชาชน รัฐจะต้องจัดให้มีกระบวนการรับฟังความคิดเห็นของประชาชนอย่างทั่วถึงเสียก่อน เช่น การทำประชาคม

สิทธิในการรับทราบข้อมูลข่าวสารทางราชการ ประชาชนมีสิทธิที่จะได้รับข้อมูลข่าวสารทางราชการ เพื่อเป็นการพัฒนาระบบประชาธิปไตยให้มั่นคง ประชาชนมีโอกาสรู้ถึงสิทธิหน้าที่ของตนอย่างเต็มที่ จะได้ปกป้องรักษาประโยชน์ของตนและคุ้มครองสิทธิส่วนบุคคลด้านข้อมูลข่าวสารราชการไปพร้อมกัน

ใน พ.ศ. ๒๕๔๐ ประเทศไทยได้ตราพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ ด้วยเหตุที่ว่า ในระบอบประชาธิปไตย การให้ประชาชนมีโอกาสกว้างขวางในการได้รับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการดำเนินการต่าง ๆ ของรัฐเป็นสิ่งจำเป็น เพื่อที่ประชาชนจะสามารถแสดงความคิดเห็นและใช้สิทธิทางการเมืองได้โดยถูกต้องกับความเป็นจริง อันเป็นการส่งเสริมให้มีความเป็นรัฐบาลโดยประชาชนมากยิ่งขึ้น สมควรกำหนดให้ประชาชนมีสิทธิได้รับข้อมูลข่าวสารของราชการ โดยมี

ข้อยกเว้นอื่น ไม่ต้องเปิดเผยที่แจ้งชัดและจำกัดเฉพาะข้อมูลข่าวสารที่หากเปิดเผยแล้วจะเกิดความเสียหายต่อประเทศชาติหรือต่อประโยชน์ที่สำคัญของเอกชน ทั้งนี้เพื่อพัฒนาระบบประชาธิปไตยให้มั่นคงและจะยังผลให้ประชาชนมีโอกาสรู้ถึงสิทธิหน้าที่ของตนอย่างเต็มที่ เพื่อที่จะปกป้องรักษาประโยชน์ของตนได้อีกประการหนึ่งด้วย ประกอบกับสมควรคุ้มครองสิทธิส่วนบุคคลในส่วนที่เกี่ยวข้องกับข้อมูลข่าวสารของราชการไปพร้อมกัน จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้ แต่การใช้กฎหมายดังกล่าวนี้ยังมีปัญหาที่ว่าหน่วยงานของรัฐ ในฐานะผู้บังคับบัญชา ควบคุม กำกับดูแลเจ้าหน้าที่ของรัฐไม่ควบคุมการดำเนินงานเพื่อเปิดเผยข้อมูลข่าวสารแก่ประชาชนตามเจตนารมณ์ของกฎหมายดังกล่าว ซึ่งอยู่ในรูปของการไม่จัดหาข้อมูล หรือปฏิบัติหน้าที่ล่าช้า โดย มาตรา 13 ในพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของทางราชการ พ.ศ.2540 บัญญัติว่า “ผู้ใดเห็นว่าหน่วยงานของรัฐไม่จัดพิมพ์ข้อมูลข่าวสารตามมาตรา 7 หรือไม่จัดข้อมูลข่าวสารไว้ให้ประชาชนตรวจดูได้ตามมาตรา 9 หรือไม่จัดหาข้อมูลข่าวสารให้แก่คนตามมาตรา 11 หรือฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้หรือปฏิบัติหน้าที่ล่าช้าหรือเห็นว่าตนไม่ได้รับความสะดวกโดยไม่มีเหตุอันสมควร ผู้นั้นมีสิทธิร้องเรียนต่อคณะกรรมการ เว้นแต่เป็นเรื่องเกี่ยวกับการมีคำสั่งมิให้เปิดเผยข้อมูลข่าวสารตามมาตรา 15 หรือคำสั่งไม่รับฟังคำคัดค้านตามมาตรา 17 หรือคำสั่งไม่แก้ไขเปลี่ยนแปลงหรือลบข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลตามมาตรา 25

ในกรณีที่มีการร้องเรียนต่อคณะกรรมการตามวรรคหนึ่ง คณะกรรมการต้องพิจารณาให้แล้วเสร็จภายในสามสิบวันนับแต่วันที่รับคำร้องเรียน ในกรณีที่มีเหตุจำเป็นให้ขยายเวลาออกไปได้ แต่ต้องแสดงเหตุผลและรวมเวลาทั้งหมดแล้วต้องไม่เกินหกสิบวัน”

จากการศึกษาพบว่า คณะกรรมการข้อมูลข่าวสารของราชการ ประกอบด้วยรัฐมนตรี ซึ่งนายกรัฐมนตรีมอบหมายเป็นประธาน ปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี ปลัดกระทรวงกลาง โหม ปลัดกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ปลัดกระทรวงการคลัง ปลัดกระทรวงการต่างประเทศ ปลัดกระทรวงมหาดไทย ปลัดกระทรวงพาณิชย์ เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา เลขาธิการคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน เลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ผู้อำนวยการสำนักข่าวกรองแห่งชาติ ผู้อำนวยการสำนักงบประมาณ และผู้ทรงคุณวุฒิอื่นจากภาครัฐและเอกชน ซึ่งคณะรัฐมนตรีแต่งตั้งอีกเก้าคนเป็นกรรมการ ให้ปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี ตั้งแต่ข้าราชการของสำนักงานปลัดสำนักนายกรัฐมนตรีคนหนึ่งเป็นเลขานุการ และอีกสองคนเป็นผู้ช่วยเลขาธิการคณะกรรมการมีอำนาจหน้าที่หลักคือพิจารณาและให้ความเห็นเรื่องร้องเรียนตามมาตรา 13 ให้คณะกรรมการพิจารณาส่งคำอุทธรณ์ให้คณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสาร โดยคำนึงถึงความเชี่ยวชาญเฉพาะด้านของคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารแต่ละสาขา

ภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่คณะกรรมการได้รับคำอุทธรณ์ ซึ่งคำวินิจฉัยของคณะกรรมการวินิจฉัย การเปิดเผยข้อมูลข่าวสารให้เป็นที่สุด และในการมีคำวินิจฉัยจะมีข้อสังเกต เสนอต่อคณะกรรมการ เพื่อให้หน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้องปฏิบัติเกี่ยวกับกรณีใดตามที่เห็นสมควรก็ได้ โดยระยะเวลาการ พิจารณาของคณะกรรมการต้องพิจารณาให้แล้วเสร็จภายใน 30 วันนับแต่วันที่รับคำร้องเรียน ใน กรณีมีเหตุจำเป็นให้ขยายเวลาออกไปได้แต่ต้องแสดงเหตุผลและรวมเวลาทั้งหมดแล้วต้องไม่เกิน 60 วัน ซึ่งจากการดำเนินการตามกระบวนการและขั้นตอนดังกล่าวนี้ทำให้การเปิดเผยข้อมูลข้อมูล ข่าวสารนั้นล่าช้า ไม่ทันท่วงที

แต่การฝ่าฝืนตามตามมาตรา 13 พระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของทางราชการ จึงถือว่า ไม่สามารถนำมาบังคับใช้กับหน่วยงานที่จะต้องเปิดเผยข้อมูลได้อย่างมีประสิทธิภาพ เพราะเป็น ช่องว่างของกฎหมายอย่างเห็นได้ชัด ในการที่ไม่ได้กำหนดบทลงโทษเมื่อเกิดกระทำความผิดใน การที่ไม่เปิดเผยหรือไม่ปฏิบัติตามที่กฎหมายกำหนดไว้ใน พระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของทาง ราชการ พ.ศ.2540 มาตรา 13 ซึ่งการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารของทางราชการดังกล่าวถือเป็นหน้าที่ ประการหนึ่งของเจ้าพนักงาน ดังนี้หากเจ้าหน้าที่ของรัฐไม่ทำการเปิดเผยข้อมูล ควรจะมีมาตรการ ลงโทษแก่หน่วยงานของรัฐในฐานะผู้บังคับบัญชา เพื่อให้ดำเนินการควบคุมเจ้าหน้าที่ปฏิบัติตาม กฎหมายดังกล่าว เช่น กรณีที่คนไข้ได้รับความเสียหายจากการรักษาพยาบาลแล้ว หากต้องการ ฟ้องร้องค่าเสียหายต้องอาศัยเวชระเบียน เพราะถือเป็นประวัติการรักษาพยาบาลของคนป่วย แต่การ จะได้ข้อมูลนั้นได้นั้นต้องอาศัยช่องทางตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของทางราชการ พ.ศ.2540 ซึ่ง กว่าจะได้ข้อมูลมานั้นต้องใช้เวลานานมาก ซึ่งบางครั้งก็ไม่ทันเวลา ในกรณีหนึ่งที่เห็นได้ชัดคือ กรณีที่คนไข้ไปคลอดลูกแล้วเสียชีวิตเนื่องจากไปคลอดตอนเช้า เย็นต้องได้คลอดไม่เกิน 12 ชั่วโมง แต่บางรายแพทย์ให้รอนานกว่า 12 ชั่วโมง เด็กและแม่ตาย หากมีการร้องขอข้อมูลซึ่งกว่าจะได้ต้อง ใช้เวลานานถึง 3 เดือน และการใช้เวลานานดังกล่าวบางครั้งก็เกิดการแก้ไขเวชระเบียนเพื่อปกปิด ความผิดของแพทย์ผู้รักษาตลอดทั้งโรงพยาบาลเองด้วยการแก้ไขตัวเลขเวลาดังกล่าว

ดังนั้นจากการที่ไม่เปิดเผยข้อมูลดังกล่าวย่อมส่งผลเสียต่อประชาชนเมื่อไปฟ้องศาล หลักฐานที่ได้มานั้นไม่ตรงกับความเป็นจริงและก่อให้เกิดการทุจริตของเจ้าหน้าที่และหน่วยงาน ของรัฐอย่างต่อเนื่อง และหากมีการอุทธรณ์ข้อร้องเรียนดังกล่าว ซึ่งเมื่อคณะกรรมการวินิจฉัยข้อมูล ข่าวสารได้วินิจฉัยเป็นประการใดแล้วให้ถือว่าคำวินิจฉัยนั้นเป็นที่สุด แต่การกระทำของหน่วยงาน ของรัฐในการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารดังกล่าวก็ยังมีกรณีการดำเนินการที่ขัดแย้งกับคำวินิจฉัยของ คณะกรรมการ เช่น การไม่เปิดเผยข้อมูลดังกล่าวตามคำวินิจฉัยของคณะกรรมการข้อมูลข่าวสารนั้น นั้น ซึ่งการไม่เปิดเผยข้อมูลข่าวสารในชั้นของการอุทธรณ์โดยคณะกรรมการวินิจฉัยข้อมูลข่าวสาร

มีคำวินิจฉัยเป็นที่สุดให้เปิดเผยข้อมูลข่าวสารนั้น ไม่มีการกำหนดบทลงโทษแก่หน่วยงานของรัฐแต่อย่างใด ซึ่งถือเป็นปัญหาสำคัญของสังคม ก่อให้เกิดปัญหาสิทธิในการรับรู้ข้อมูลข่าวสารของประชาชน ไม่เป็นไปตามเจตนารมณ์ของกฎหมาย เป็นเหตุให้ประชาชนผู้ต้องใช้สิทธิอุทธรณ์คำสั่งเจ้าหน้าที่ของรัฐ จากประเด็นปัญหาดังกล่าวข้างต้นจึงสมควรแก้ไขพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสาร พ.ศ.2540 ในประเด็นดังต่อไปนี้ กล่าวคือ กำหนดบทลงโทษในกรณีที่หน่วยงานของรัฐในฐานะผู้บังคับบัญชา ควบคุมดูแลการปฏิบัติราชการของเจ้าหน้าที่ของรัฐ ทั้งนี้เมื่อเจ้าหน้าที่ของรัฐไม่ปฏิบัติตาม ตามมาตรา 13 หน่วยงานของรัฐจึงควรร่วมรับผิดชอบในการดำเนินงานปฏิบัติราชการของเจ้าหน้าที่ของรัฐด้วย เหตุผลที่ต้องแก้บทบัญญัติมาตรานี้เพื่อให้หน่วยงานราชการมีการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารตามความเป็นจริง ดำเนินการด้วยความเป็นธรรม และเพื่อความรวดเร็วในการที่ประชาชนจะได้รับทราบข้อมูลข่าวสารของทางราชการ

วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาการควบคุมหน่วยงานของรัฐในการปฏิบัติตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ.2540
2. เพื่อศึกษาประวัติ แนวคิด ทฤษฎี ของการควบคุมหน่วยงานของรัฐในการปฏิบัติตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ.2540
3. เพื่อศึกษากฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมหน่วยงานของรัฐในการปฏิบัติตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ.2540
4. เพื่อศึกษาและวิเคราะห์ปัญหาของการควบคุมหน่วยงานของรัฐในการปฏิบัติตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ.2540
5. เพื่อศึกษาสรุปแนวทางและข้อเสนอแนะของการควบคุมหน่วยงานของรัฐในการปฏิบัติตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ.2540

สมมติฐานของการศึกษา

ปัญหาจากการที่หน่วยงานของรัฐไม่ปฏิบัติตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของทางราชการ พ.ศ.2540 ซึ่งรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 ได้บัญญัติเกี่ยวกับสิทธิขั้นพื้นฐานของประชาชนเป็นหลัก ซึ่งทำให้ประชาชนจะได้รับข้อมูลข่าวสารนั้นไม่ได้รับความสะดวก และไม่ได้รับข้อมูลที่ต้องการภายในระยะเวลาที่เหมาะสม ก่อให้เกิดความไม่เป็นธรรมแก่

ประชาชนผู้ร้องขอข้อมูล ซึ่งประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 157 บัญญัติขึ้นเพื่อใช้บังคับแก่เจ้าหน้าที่ของรัฐที่ไม่ปฏิบัติตามกฎหมายดังกล่าว แต่ไม่มีกฎหมายใดที่ใช้บังคับแก่หน่วยงานของรัฐที่ไม่ควบคุมเจ้าหน้าที่ของตนให้ปฏิบัติตามกฎหมาย ซึ่งหากมีกฎหมายเพื่อใช้บังคับแก่หน่วยงานของรัฐในการควบคุมให้เจ้าหน้าที่ของตนเปิดเผยข้อมูลดังกล่าวแล้ว ก็จะทำให้เจ้าหน้าที่เกิดความกระตือรือร้นในการปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมายอย่างถูกต้องและเป็นธรรมและในขณะเดียวกันประชาชนผู้ร้องขอข้อมูลก็จะได้รับทราบข้อมูลข่าวสารด้วยความถูกต้อง รวดเร็วและเป็นธรรมด้วย

วิธีดำเนินการศึกษา

วิทยานิพนธ์นี้มุ่งศึกษาวิจัยทางเอกสาร (Documentary research) ทั้งที่เป็นภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ โดยศึกษาค้นคว้าจากวิทยานิพนธ์ ศึกษากรณีการกำหนดบทลงโทษในกรณีที่หน่วยงานของรัฐไม่ปฏิบัติตามมาตรา 13 ภายใต้กฎหมายของประเทศต่าง ๆ ความเห็นของนักนิติศาสตร์ นำมารวบรวมประกอบการศึกษา ข่าวและบทความที่ได้รับการพิมพ์เผยแพร่เพื่อให้ความรู้

ขอบเขตของการศึกษา

ศึกษาปัญหาจากการใช้พระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ.2540 โดยเฉพาะในมาตรา 13 รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 เกี่ยวกับสิทธิขั้นพื้นฐานของประชาชนประมวลกฎหมายอาญา และกฎหมายปกครอง

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบถึงความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาการควบคุมหน่วยงานของรัฐในการปฏิบัติตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ.2540
2. ทำให้ทราบถึงประวัติ แนวคิด ทฤษฎี ของการควบคุมหน่วยงานของรัฐในการปฏิบัติตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ.2540
3. ทำให้ทราบถึงกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมหน่วยงานของรัฐในการปฏิบัติตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ.2540
4. ทำให้ทราบถึงปัญหาการควบคุมหน่วยงานของรัฐในการปฏิบัติตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ.2540

5. ทำให้ทราบถึงบทสรุป แนวทางและข้อเสนอแนะในการควบคุมหน่วยงานของรัฐในการปฏิบัติตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ.2540

นิยามศัพท์

ข้อมูลข่าวสาร หมายความว่า สิ่งที่สื่อความหมายให้รู้เรื่องราวข้อเท็จจริง ข้อมูลหรือสิ่งใด ๆ ไม่ว่าการสื่อความหมายนั้นจะทำได้โดยสภาพของสิ่งนั้นเองหรือโดยผ่านวิธีการใด ๆ และไม่ว่าจะได้จัดทำไว้ในรูปของเอกสาร แฟ้ม รายงาน หนังสือ แผนผัง แผนที่ ภาพวาด ภาพถ่าย ฟิล์ม การบันทึกภาพหรือเสียง การบันทึกโดยเครื่องคอมพิวเตอร์ หรือวิธีอื่นใดที่ทำให้สิ่งที่บันทึกไว้ปรากฏได้

ข้อมูลข่าวสารของราชการ หมายความว่า ข้อมูลข่าวสารที่อยู่ในความครอบครองหรือควบคุมดูแลของหน่วยงานของรัฐ ไม่ว่าจะเป็ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการดำเนินงานของรัฐหรือข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับเอกชน

หน่วยงานของรัฐ หมายความว่า ราชการส่วนกลาง ราชการส่วนภูมิภาค ราชการส่วนท้องถิ่น รัฐวิสาหกิจ ส่วนราชการสังกัดรัฐสภา ศาลเฉพาะในส่วนที่ไม่เกี่ยวกับการพิจารณาพิพากษาคดี องค์กรควบคุมการประกอบวิชาชีพ หน่วยงานอิสระของรัฐและหน่วยงานอื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

เจ้าหน้าที่ของรัฐ หมายความว่า ผู้ซึ่งปฏิบัติงานให้แก่หน่วยงานของรัฐ

ข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคล หมายความว่า ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับสิ่งเฉพาะตัวของบุคคล เช่น การศึกษา ฐานะการเงิน ประวัติสุขภาพ ประวัติอาชญากรรม หรือประวัติการทำงาน บรรดาที่มีชื่อของผู้นั้นหรือมีเลขหมาย รหัส หรือสิ่งบอกลักษณะอื่นที่ทำให้รู้ตัวผู้นั้นได้ เช่น ลายพิมพ์นิ้วมือ แผ่นบันทึกลักษณะเสียงของคนหรือรูปถ่าย และให้หมายความรวมถึงข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับสิ่งเฉพาะตัวของผู้ที่ถึงแก่กรรมแล้วด้วย

คณะกรรมการ หมายความว่า คณะกรรมการข้อมูลข่าวสารของราชการ

คนต่างด้าว หมายความว่า บุคคลธรรมดาที่ไม่มีสัญชาติไทยและไม่มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทยและนิติบุคคล ดังต่อไปนี้

(1) บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนที่มีทุนเกินกึ่งหนึ่งเป็นของคนต่างด้าว ใบหุ้นชนิดออกให้แก่ผู้ถือ ให้ถือว่าใบหุ้นนั้นคนต่างด้าวเป็นผู้ถือ

(2) สมาคมที่มีสมาชิกเกินกึ่งหนึ่งเป็นคนต่างด้าว

(3) สมาคมหรือมูลนิธิที่มีวัตถุประสงค์เพื่อประโยชน์ของคนต่างด้าว

(4) นิติบุคคลตาม (1) (2) (3) หรือนิติบุคคลอื่นใดที่มีผู้จัดการหรือกรรมการเกินกึ่งหนึ่งเป็นคนต่างด้าว

นิติบุคคลตามวรรคหนึ่ง ถ้าเข้าไปเป็นผู้จัดการหรือกรรมการ สมาชิก หรือมีทุนในนิติบุคคลอื่น ให้ถือว่าผู้จัดการหรือกรรมการ หรือสมาชิก หรือเจ้าของทุนดังกล่าวเป็นคนต่างด้าว

SPU CHONBURI